

IMPÉRIUM

MARCY JELL

IMPÉRIUM

Marcy Jell

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 1. vydání
a 146.eknihy v edici Solis
Autor © Marcy Jell
Redakce a korektura: Nikola Zatloukalová,
Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc, Irena Nová
Sazba: Kristýna Tichá
Obálka a grafika: Manus, Canva
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-67-7 (epub)
978-80-88525-68-4 (PDF)

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Anotace

Byla jsem šťastná. Měla jsem život, který dával smysl. A měla jsem se vdávat. Dva dny před svatbou se všechno zlomilo. Neutekla jsem před bolestí – utekla jsem před lží. Mexiko mělo být jen krátkým únikem. Nádechem před tím, než se znovu postavím na nohy. Stalo se něčím jiným. Ztratila jsem svobodu dřív, než jsem pochopila, že o ni někdo stojí. V cizí zemi, kde lidský život znamenal jen hodnotu, jsem přestala být ženou. Stala jsem se nástrojem. Něčím, co se dá použít. Každé slovo, které jsem znala, mě mohlo zachránit – nebo zničit. Každý den byl vyjednáváním o přežití. A čím hlouběji jsem se propadala, tím blíž jsem se dostávala k muži, kterému neříkali jménem. Říkali mu El Diablo.

1. Kapitola (Tate)

Uhladila jsem si látku šatů a se šťastným výrazem se zatočila před zrcadlem. Byla jsem jedním slovem dokonalá. Tak moc, až to bylo děsivé.

„Vypadáš nádherně.“

Otočila jsem se na svou sestru, která seděla na pohodlném semišovém gauči se skleničkou vína.

„Děkuju.“

„Vážně, Tate, David bude zírat, až tě v těch šatech uvidí,“ řekla.

„Nejsou až moc?“

„Nejsou spíš málo?“ pousmála se.

„Máš pravdu,“ pokrčila jsem rameny. „Ty šaty ho mají šokovat. A přesně to udělají.“

„Přesně,“ dala mi za pravdu a přistoupila ke mně.

„Vypadáš nádherně. Táta by byl pyšný.“

„Jo,“ zašeptala jsem.

„Mluvila jsi s mámou?“ zeptala se mě najednou.

„Jo, říkala, že výzkum v Norsku se protáhne, ale že na svatbu přiletí.“

Odhrnula jsem spodek šatů a podívala se na střevíce, které jsem měla na nohou.

„Aspoň že tak,“ zamumlala.

Neměla moji mámu v lásce. A moje máma ji taky ne. Měla vlastní hlavu, svoje pravdy a náuru po matce, která se jí vzdala, když jí byly dva roky.

Předala ji tátovi se slovy, že takový život si nepředstavovala, a utekla bůhví s kým. Táta se o ni staral, jak nejlépe mohl, až nakonec potkal moji mámu a vzal si ji.

Delilah byla vychovávána k laskavosti a poslušnosti, ale její portugalské kořeny byly nezkrotné. Nakonec se z ní stala vzpurná a drzá žena, kterou moje máma jednoduše nedokázala zvládnout.

„Už jen dva dny,“ chytila mě za ramena. „Pak budeš konečně paní Reynoldsovou.“

„Těším se,“ usmála jsem se na ni a stiskla jí ruku.

„Vím, že jo,“ podívala se na mě do zrcadla. „David je zlatíčko.“

Byly jsme si podobné, i když ne tolik, jak by sourozenci být měli. Díky tomu, že každá z nás měla jinou matku, jsme byly rozdílné.

Zatímco já jsem oproti ní měla světle hnědé vlasy, její havraní čern, jak s láskou své vlasy nazývala, byla neposlušnou, kroutící se masou, která se jí točila kolem tváří.

Její čokoládové oči, které při pohledu hřály vřelostí, kontrastovaly s mými modrými, jež jsem zdělila po mámě. Postavu měla ve tvaru přesýpacích hodin a já jí ji záviděla víc než cokoli na světě. Byla krásná a přitažlivá.

Naproti tomu já... štíhlá, vysoká. Nebýt zásahu plastické chirurgie, nevěřila bych, že by mi příroda nadělila prsa.

Svlékla jsem ze sebe svatební šaty, které jsem si dnes zkoušela naposledy, než si je v sobotu obléknu oficiálně, abych přijala Davidovu nabídku stát se jeho ženou.

„Překvapíš Davida?“ zeptala se mě Delilah.

„Jo,“ pousmála jsem se. „Netuší, že jsem měla dneska volno, takže se za ním zastavím v práci.“

„Ten bude koukat,“ ušklíbla se a provokativně se zadívala na moje vlasy.

„Myslíš, že bude naštvaný?“ přejela jsem si rukou po nově obarvených vlasech.

„Myslím, že tě ušuká k smrti,“ protočila oči. „Díky té barvě jsi vynikla.“

Fakt, že jsem se konečně po několika letech odhodlala k tak výraznému skoku, jakým bylo obarvení, nenechával moji sestru chladnou.

Světle hnědé vlasy jsem nechala kompletně prosvětlit, a tak jsem teď byla blondýna víc, než jsem původně zamýšlela.

„S tou délkou po ramena, v tupém střihu a s těmi brýlemi vypadáš jako sexy učitelka. Hříšná učitelka,“ rozesmála se. „Byl by blázen, kdyby to neocenil.“

Na tom něco je.

Navlékla jsem na sebe černé šaty nad kolena se špagetovými ramínky a po rozloučení s obsluhou místního salonu jsme společně vyšly do rozpálených ulic San Antonia.

„Víš, co ti na tom všem závidím nejvíc?“ pronesla Delilah, když jsme se vydaly po chodníku směrem k centru.

„Sex ne, když ho máš, kdykoli si zamaneš,“ mrkla jsem na ni.

„Tu svatební cestu,“ protočila oči. „Cancún je ráj na zemi.“

„Děláš, jako kdyby sis tam nemohla zaletět,“ rozesmála jsem se.

„Byla bych tam ráda jako vdaná paní,“ utrousila.

„Věřím, že to nebude tak dlouho trvat a i ty budeš mít prstýnek na prsteníčku.“

„Já se nikdy nevdám,“ mávla rukou.

„Nikdy neříkej nikdy.“

Když jsme zastavily před budovou, ve které pracoval David jako realitní makléř, rozloučila jsem se s Delilah a vešla do příjemně chlazeného vestibulu.

„Slečno Winslowová,“ usmála se na mě Harlow. „Jdete na návštěvu?“

„Ano, jdu překvapit Davida,“ oplatila jsem jí úsměv.

„Má tam klienta,“ upozornila mě.

„Budu jako myška,“ mrkla jsem na ni a vyběhla po schodech do patra, kde byly dvě obrovské kanceláře.

Jedna patřila mému snoubenci a ta druhá jeho otci. Oba byli obrovská zvířata, co se týkalo realit. Ale Reynolds starší měl dveře dokořán a bylo evidentní, že už v kanceláři není.

Zato za Davidovými dveřmi se odehrávalo něco, co mě přimělo zpomalit. Místo abych si sedla na koženou sedačku a počkala jako vždy, když měl uvnitř klienta, jsem přistoupila k dřevěným dveřím a položila na ně ruce.

Sténání, vzdechy a mlaskavé zvuky mi způsobily nepříjemné mrazení po zádech.

Možek mi zpomalil myšlení a já tiše stiskla kliku. Doopravdy jsem nechtěla vidět, co se za dveřmi děje. Nechtěla jsem znát pravdu, která mě zlomí.

Jenže můj čin byl rychlejší než rozum. Dveře se otevřely, a zatímco já stála na prahu, David právě lízal Monicu Callahanovou.

Ležela na jeho stole s nohama daleko od sebe a Davidovou hlavou mezi nimi. Ty steny vycházely z jejího hrdla, zatímco Davidův jazyk jezdil přes její klitoris.

Její ruce byly zapletené v jeho vlasech. V těch vlasech, které jsem ještě dnes ráno s láskou pohladila, když jsem se s ním loučila.

Tohle se mi jenom zdá. Není to reálné, je to jen vtip. Jen hodně, hodně špatný vtip.

Velmi tiše jsem vycouvala a se slzami na krajíčku seběhla schody dolů.

„Měl tam klienta, že?“ usmála se Harlow.

„Jo,“ zahučela jsem a bez pozdravu vypadla na ulici, která dál pulzovala normálním životem. Svět se nezastavil. Lidé neutichli.

Ten telefon zvonil už po šesté. Nezvedla jsem ho, stejně jako hovory předtím.

„Možná by sis s ním měla promluvit,“ podívala se na mě smutně moje kamarádka Rowan.

„Proč?“ ucedila jsem.

„Vysvětlí ti to,“ pokrčila rameny.

„Co by mi chtěl vysvětlovat?“ naklonila jsem hlavu. „Že jí tam ukazoval plány domu a omylem jí lízal kundu?“

„Třeba...“

„Ne!“ zavrčela jsem.

„Ani neví, proč mu to nezvedáš.“

„Ono mu to dojde,“ řekla jsem jí a obrátila do sebe skleničku s vínem.

Klepání na dveře se ozvalo přesně o deset minut později. Rowan šla otevřít a já si dolila zbytek láhve, div mi sklenička nepřetekla.

„Ty vypadáš,“ poznamenala moje sestra, když ji Rowan vzala dovnitř.

„Vyloženě budoucí paní Reynoldsová,“ ušklíbla jsem se.

„Kolikátá je to láhev?“

„Nemám páru,“ rozesmála jsem se.

„Ptala jsem se Rowan.“

„Čtvrtá,“ odpověděla jí moje nejlepší kamarádka.

„Zrádkyně,“ prskla jsem. „To vědět nemusela.“

„Co by se změnilo, kdybys mi lhala?“ povzdychla si Delilah a sesunula se na zem vedle mě.

Všechny tři jsme teď byly namačkané v malém bytě, který Rowan vlastnila. Byla to naše společná kamarádka už od školy, takže se dala považovat za rodinu.

„Volal jí už šestkrát,“ vyzvonila ta zrádkyně.

„Volá posedmé,“ ukázala Delilah na mobil, který se rozsvítil.

„A to nepočítám ty SMSky,“ ušklíbla jsem se. „Nalijte si taky víno, ať na mě tak závistivě nekoukáte.“

„Někdo musí mít střízlivý úsudek,“ zadívala se na mě sestra.
„Ve finále –“

„Počkej,“ ukázala jsem na ni prstem. „Už mě vytáčí, zvednu mu to.“

„Tate...“

„Co je!“ vyhrkla jsem do telefonu.

„Tate,“ vydechl David. „Bože, bál jsem se o tebe. Nezvedáš mi telefon. Je půlnoc, kde jsi, zlato?“

„Na tvém stole s roztaženýma nohama ne!“

„O čem to mluvíš?“ nechápal.

Delilah se podívala na Rowan a obě si sevřely hlavu do dlaní.

„Jak dlouho znáš Monicu?“ zeptala jsem se ho místo odpovědi.

„Monicu?“

„Ano! Tu Monicu, která si od tebe nechala vylízat kundu, místo aby podepsala dokumenty k prodeji toho domu v Hill Country.“

„Zlato, to je nejspíš –“

„Ne, to je realita, ty parchante!“ vykřikla jsem a nahnula se, až jsem se polila vínem. „Viděla jsem tě! Viděla jsem, co jí děláš, když jsem za tebou odpoledne zašla.“

„Tate, vysvětlím to.“

„Nestojím o to,“ zavrtěla jsem zběsile hlavou. „Zavolej jí a vysvětlí to jejímu manželovi! My dva jsme spolu skončili. Čtyři roky! Čtyři posraný roky, Davide! Měli jsme se brát, ty zbabělče!“

„Tate, prosím –“

„Nenávidím tě!“

Telefon mi od ucha někdo sebral v momentě, kdy jsem začala znovu brečet. Myslela jsem si, že jsem silná. Myslela jsem si, že my dva máme budoucnost. Ale David ji vzal a roztrhal ji na cucky.

„Bude to dobré,“ kolébala mě Rowan v náruči.

„Tak moc to bolí,“ šeptala jsem.

„Vím,“ držela mě pevně.

„Mám nápad,“ ozvalo se nad námi. „Lítost ještě nikdy nikomu nepomohla.“

Vzhlédla jsem ke své sestře a ušklíbla se. „Zabít ho je super nápad, ale nemám v plánu strávit zbytek života ve vězení. Možná, že kdyby mi bylo šedesát... pak bych nad tím přemýšlela, je mi ale jen dvacet pět.“

„Kdo mluví o vraždě?“ poznamenala Delilah. „Ty se teď zpiješ do němoty. Ráno ti bude špatně, ale pak se z toho dostaneš, nasedneš s Rowan na letadlo a za prachy toho šmejda si pojedješ užít líbáanky do Cancúnu.“

„Nechci na žádnou posranou svatební cestu.“

„Ber to spíš jako dobrodružství,“ zahýbala obočím. „Nebo to necháš Davidovi? Aby tam vzal Monicu? Manžel by ji pustil. Jaké to bude asi lízání uprostřed ráje?“

„Mrcho!“ zavrčela jsem a přijala od ní další flašku, kterou mi s ďábelským úsměvem podávala.

Když jsem si ji přiložila ke rtům a obrátila ji do sebe, věděla jsem, že toho budu ráno litovat, ale taky jsem věděla, že to, co řekla, má reálný základ. A já tomu parchantovi nedopřeju ráj s Monicou.

Užiju si ho sama!

2. Kapitola (Tate)

Odbila přesně jedenáctá hodina, když jsem seděla na letišti a oči se mi opět plnily slzami.

Tohle je hodina, kdy jsem měla stát u oltáře. Měla jsem říct své ano, měla jsem se stát jeho ženou.

„Přestaň,“ drcla mi do ramene Rowan. „Zavolám Delilah.“

„Však jsem v pohodě.“

„Vidím,“ ušklíbala se a podala mi malou lahvičku s vínem, kterou jsme si zakoupily k připití na lepší časy.

„Hodláš mě opíjet celý týden?“ podívala jsem se na ni.

„Jo, zní to jako dobrý nápad,“ rozesmála se.

Rowan byla přesně ten typ, který si každého omotá okolo prstu svou aurou. Byla hodná, ale když chtěla, dokázala vystrčit drápky. Španělské kořeny v kombinaci s těmi irskými z ní dělaly chodící sopku. Zrzavé vlasy, hnědé oči, kyprá postava. Dokonalost v balíčku, který zatím nikdo nevlastnil.

„Třeba si tam najdeme sexy Mexičany,“ zakmitala obočím.

„Jo, a třeba dostaneš konečně to dítě, o kterém pořád meleš,“ rozesmála jsem se.

„Chtěla bych ho, jen nevím, zda je Mexičan vhodná volba otce,“ zamyslela se.

„Pochybuju, že nad tím tvoje máma tak přemýšlela, když si našla tvého zrzavého otce,“ obrátila jsem do sebe lahvičku.

„Říká alkoholička, co vypadá jako Evropanka,“ zadívala se na mě se smíchem na rtech.

„Teď, jak jsi obarvená. A ten stříh, vypadáš jako Ruska,“ zamyslela se.

„Kdy naposledy jsi nějakou viděla?“ přimhouřila jsem na ni oči.

„Na Pinterestu,“ rozhodila rukama. „Mám tam nástěnku s předlohou toho, jak potřebuju vypadat do pěti let.“

„Potřebuješ vypadat jako ruská holka?“ vyprskla jsem smíchy.

„Potřebuju mít ty tvrdé rysy, potřebuju se zbavit druhé brady a těch zrzavých vlasů.“

„Už bys to nebyla ty,“ zavrtěla jsem hlavou. „Jsi krásná taková, jaká jsi, Rowan.“

„Díky, ale ty nemáš penis, zlato. Kdybys ho měla, už bych ti na něm za tuhle poklonu seděla,“ zazubila se.

Postarší žena seděla dost blízko, aby nás slyšela, a její zalapání po dechu mi neušlo.

„Hele, moji svatební cestu si užijeme a já věřím, že si tam na nějaký penis sedneš,“ drcla jsem do ní a zvedla se, když otevřeli vstupní bránu.

Měly jsme před sebou tři hodiny letu a týden v ráji, kde jsem nehodlala dělat nic jiného než se opalovat, pít a zapomínat.

„Kdybys si našla třeba Rusáka, naučila bys mě rusky?“ pronesla za mnou Rowan při kontrole pasů.

„Nebyl by to problém,“ přikývla jsem a usmála se na ženu z imigrační kontroly.

„Bože, jsi na ty jazyky magor. Vážně!“ povzdychla si. „Taky bych chtěla mít paměť jako ty.“

„Co ti brání ležet ve slovnících?“ pootočila jsem se na ni a pas schovala do batohu.

„Píle, odhodlání, lenost?“ rozhodila rukama.

„Tím začni,“ mrkla jsem na ni. „Pak mě nebudeš potřebovat.“

„Děláš překladatelku! Tobě se to kecá,“ uchechtla se.

„Baví mě objevovat rozmanitost ostatních zemí. A jazyk je jednou z těch věcí, které ti dopřejí blaho a otevřou dveře novým možnostem.“ Když mi došel dvojsmysl té věty v kombinaci s Davidem, zamračila jsem se.

„Dobrý den, vítejte na palubě společnosti Vista. Pohodlně se usad'te, prosím,“ ukázala nám milá letuška.

Úsměv jsem jí neoplatila, protože jsem byla stále myšlenkami jinde. Podívala jsem se na letenku a práskla sebou na sedadlo, které mi bylo přiděleno.

„Už si v hlavě chystám ruské pozdravy,“ pronesla vedle mě Rowan. „Zdrástvujtě.“

Vyprskla jsem smíchy a preventivně si zapnula pás.

„Bylo to špatně?“ podívala se na mě.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Jen mi věř, že jich tam nebude tolik, abys to použila. Radši zkus *hola*. Tím nikoho neurazíš.“

„Nechám se strhnout okamžikem,“ zadívala se před sebe, když se všichni usadili a předstoupil před nás stevard.

„Naši kluci taky nejsou špatní.“

„Moje slova,“ zavřela jsem oči.

„Co kdybych zkusila mít dítě se stevardem?“ prohodila do ticha.

Vedle nás se ozvalo zalapání po dechu. Nemusela jsem ani otevírat oči, abych věděla, že je to ta starší žena, která se na mě mračila na letišti.

„Škoda, že Deli neletěla. Dala by mi za pravdu.“

Jo, škoda, pomyslela jsem si.

Sestra se kvůli práci nemohla utrhnout, a tak jsme letěly jen my dvě. Nicméně říkala, že hovory každý večer a report o sexy chlapech budou nutnost.

Pochybovala jsem, že jí budu mít co říct.

Protože chlapi a já? To bylo teď to poslední, co jsem chtěla.

Čtyřletý vztah vyletěl komínem jako saze a mně zbyly jen oči pro pláč.

Čekala jsem obrovskou bolest, takovou, co trhá vnitřnosti, ale místo ní nastoupilo jen prázdno. Jako by mi někdo vyřízl kus zevnitř a zapomněl ho nahradit. David mě nepodvedl jen tělem. Podvedl mě časem. Čtyřmi lety, které jsem mu dala bez pojistek, bez zadních východů, s vírou, že když se dívá na mě, vidí domov.

Vzpomínala jsem na ty roky a snažila se v nich najít něco, co by mě zahřálo. Něco, co by stálo za tu bolest. Ale čím víc jsem se vracela, tím víc jsem viděla jen stíny. Večere se staly spíš rutinou než blízkostí. Doteky patřily zvyku, ne touze. Používal slova, která sice zněla krásně, ale nikdy mě nezasáhla na těch pravých místech. Uvědomila jsem si, že ta černá díra se nezačala tvořit ve chvíli, kdy mě podvedl.

Ona tam byla už dávno. Jen jsem ji nechtěla vidět.

Nejhorší nebyla zrada. Nejhorší bylo zjištění, že když opadl alkoholový opar, nezůstalo po něm nic, čeho by se dalo držet. Ty

slzy byly slzy zlosti, ne smutku po něm jako takovém. Čtyři roky jsem milovala představu. Přitom bylo do očí bijící, že skutečný David z toho vztahu odešel dávno předtím, než mě ujistil v tom, že to nemá budoucnost.

Svatba. Jak vzdálené mi to slovo přišlo.

„Zase nad tím přemýšlíš?“ otočila se na mě Rowan, když stevard domluvil.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Máš pravdu.“

„V čem konkrétně? V ruských pérech?“ pozvedla obočí.

Zalapání po dechu bylo už natolik ohrané, že jsem se na ženu podívala a ukázala prstem na sedadlo před ní. „Jsou tady k dispozici sluchátka, kdyby vás náš rozhovor otravoval.“

„Jste dost hlučné,“ mračila se.

„A vy dost stará,“ odmávla ji Rowan rukou.

„No dovolte!“ zalapala po dechu.

„Cokoli,“ ušklíbala se moje kamarádka. „Mluv,“ vyzvala mě.

„V tom, že mi tahle dovolená prospěje,“ pousmála jsem se.

„To vím. Stejně jako tvoje ségra. Byl to super nápad,“ mlaskla. „Denně v lihu. Po nocích sex, až nebudeme moct chodit, a někde mezitím pláž, opalování a jídlo. Jo, zní to super.“

Smála jsem se, až mi tekly slzy. Pohled na neznámou ženu, která žmolala v prstech přívěsek ve tvaru kříže, jež měla zavěšený na krku, byl odpovědí na její nesouhlasné pohledy.

3. Kapitola (El Diablo)

Zasmál jsem se nad lítostí, kterou očekávali, že projevím. Jako kdyby mě neznali, jako kdyby, do hajzlu, nevěděli, kdo řídí celé Mexico City.

Podíval jsem se na svoje naleštěné polobotky a pak na toho chudáka, který u nich klečel.

„Víš, Santiago, to, že tu teď klečíš a prosíš mě o život, je jen známka toho, jak málo o Inmortales víš. Lidi, kteří vědí, se většinou nedostanou až ke mně.“

„Nebylo to osobní,“ vyhrkl ten ubožák.

Ušklíbl jsem se a vytáhl zbraň. „Jistěže nebylo.“

„Byla to zakázka. Vzal by to každý, protože kdo si může dovolit říct, že zabil El Diabla?“ sepsal ruce v tiché prosbě.

„Nikdo,“ pokrčil jsem rameny. „Víš proč?“

„Prosím o milost.“

Rozesmál jsem se a naklonil se k němu blíž. „Odpověz na otázku!“

„Nevím, Diablo,“ sklopil oči.

„Protože se to nikomu nepovedlo,“ povytáhl jsem koutek úst a přiložil mu hlavě ke spánku. „Budeš jen dalším vzkazem pro

potenciální zakázku. Docela mě uráží, jak malá odměna je na mě vypsána.“

„Mám rodinu.“

„Všichni ji máme,“ pokrčil jsem rameny. „Komu na tom záleží?“

Nečekal jsem na odpověď, stiskl jsem spoušť a zavřel oči. Jeho krev se mi rozprskla po obličejí a já se spokojeně pousmál.

Jeho tělo s dutým žuchnutím dopadlo na betonovou podlahu a já si olízl rty. Kovová pachů v mých ústech mě donutila povzdychnout. Ani zabíjení už není takové jako dřív.

Kvůli pomstě, ze zlosti, ze zvyku.

Zabíjení z povinnosti bylo nutností, ne potěšením.

„Nicolási,“ Ismael si otřel sako od spršky krve, kterou také schytil. „Operátoři se ozvali s informací, že zásilka přistála na hlavním letišti.“

Narovnal jsem se a urovnal si klopy saka. „Přesně, jak bylo dohodnuto. Možná že ta malá Američanka nebude tak marná.“

„Ušetřil jsi jeden život. To tě k Bohu nedostane,“ dodal Ismael.

„Opatrně na jazyk, Ismaeli,“ pousmál jsem se. „Bůh tě slyší a já taky.“

„Přesně to jsem chtěl,“ přikývl.

„Parchante.“

„Jako tvoje pravá ruka, zástupce a nejlepší přítel se nemusím bát mluvit otevřeně,“ pokrčil rameny a vytáhl z kapsy saka cigaretu, kterou si zapálil. „Kdybys mě zabil, na tvoje místo by nastoupil tvůj syn a oba víme, že to je to poslední, o co stojíš.“

„Dokonale víš, jak mi zkurvit náladu, amigo,“ povzdechl jsem si. „Už jsem měl v plánu uložit tě k věčnému spánku. Mauricio je

parazit, to je důvod, proč ještě dýcháš,“ překročil jsem mrtvolu na zemi a vydal se s Ismaelem ven z haly nedaleko města, vysoko v horách. „Řekni mi víc o té zakázce.“

„Naši lidé ji sledují, až se ubytuje, vyšleme posily kvůli převozu.“

„Lidé v hotelu jsou obeznámeni?“ podíval jsem se na něj, než jsem nasedl do auta.

„Samozřejmě, všechno je domluvené,“ posadil se za volant.

Přikývl jsem a podíval se na polohu Mauricia. „Co dělá můj syn v Turecku?“

„Nemám tušení, nesděluj mi svoje plány,“ zkrivil ústa.

„Ve finále mě to ani moc nezajímá,“ schoval jsem mobil do kapsy a zadíval se na opuštěnou horskou vesnici, kterou jsme opouštěli.

„Divím se, že ho trpíš.“

„Je to můj syn.“

„Jeho máma byla šlapka a v tobě se probudila nějaká vyšší moc,“ zavrtěl hlavou.

„Možná,“ díval jsem se z okénka. „Bylo to ještě dítě.“

„Měl jsi z něj udělat Contadora. Na praní peněz by byl dobrý,“ zabubnoval do volantu. „To, že jsi mu dal šanci a z něj se stal hajzl, to je věc druhá.“

„Možná ho jednou zabiju jako tebe.“

„Počítám s tím,“ vyhodil cigaretu z okénka. „Udělej to dřív, než to udělá on tobě.“

„Je to ještě dítě.“

„Je mu dvacet! Není to dítě! Měl by stát v první řadě na tvojí obraně a schytat za tebe kulku. Jako já!“

„Vím, že ty bys to udělal,“ přikývl jsem.

„On by měl taky,“ přeřadil na vyšší stupeň, až motor zařval.
„Všichni se tě bojí, ale kdyby viděli, jak jsi slabý, pokud jde o něj, už bys mezi námi nebyl.“

„Dobře, že to neví,“ zapálil jsem si taky. „Kdy proběhne převoz?“

„Necháme jí den na aklimatizaci,“ řekl. „Nepřiletěla sama, ale to nebude problém.“

„Žádná zbytečná vražda. Je to jen splátka dluhu a ani nevíme, jestli za to stojí. Pokud ta Američanka lhala, budeme mít na krku další tři vraždy.“

„Je mi to jasné.“

„Zjistil jsi, pro koho pracoval ten šmejd Santiago?“ zamračil jsem se.

„Pracuju na tom.“

„Pracuj rychleji,“ zavrčel jsem. „Ta kulka byla těsná, ještě teď mám zalehlé ucho.“

„Byla to chyba, která se nebude opakovat,“ připustil.

„Vysad' mě u Isabely,“ kývl jsem hlavou na město, které se před námi začalo rozestupovat.

„V té její putice?“

„U jejího domu.“

„Vážně?“

„Každou vraždu potřebuju oslavit zásunem.“

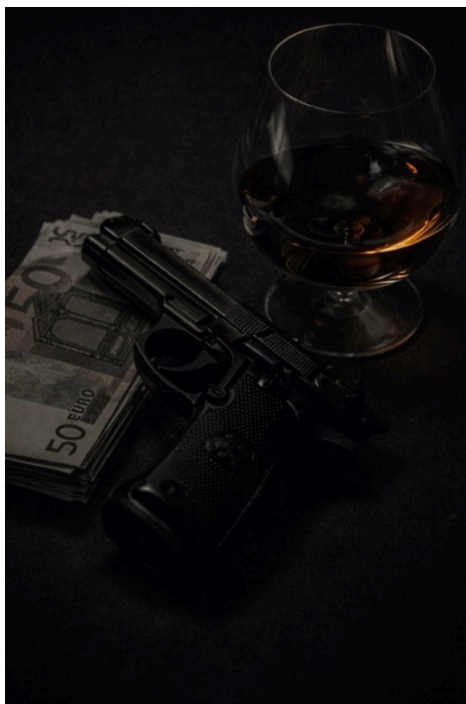
„Kdyby tomu tak bylo, tvůj pták by byl rudý jako rajče,“ rozchechtal se.

„Bůh je mi svědkem, že kdybych ti teď prohnal kulku hlavou, zabiju se, protože jedeš jako prase,“ potáhl jsem z cigarety a zahodil ji z okénka jako předtím on.

Když konečně zastavil u starého oprýskaného domu a já vystoupil, pohladil jsem svou zbraň, jako kdyby byla nejlepší milenka. Musím mít svatozář, protože jinak by byl ten parchant mrtvý.

„Přijedu pro tebe,“ oznámil mi Ismael.

„Za tři hodiny tady,“ přikývl jsem a bez zaklepání vešel do domu ženy, která mě vždy přijala s teplým a vřelým klínem.

4. Kapitola (Tate)

Hotel Imperio Maya nás přivítal v celé své kráse. Bylo to nepopsatelné, dokonalé a kouzelné. Až na to, že to bylo především pro páry, svatebčany a zamilované.

„Do prdele,“ vydechla vedle mě Rowan. „Tady je sex vyloženě cítit.“

„Proboha,“ protočila jsem oči a vykročila ke dveřím, abych se přes recepci dostala konečně do pokoje, kde bych ze sebe mohla smýt let.

„Dám si drink a omrknu, kdo je tu svobodný,“ mumlala mi v zádech.

„My dvě,“ prohodila jsem přes rameno. „My dvě si dáme drink.“

„Rozhodně tu budou nějací amigos na šukání.“

„To rozhodně, ale budou šukat se svojí polovičkou,“ smála jsem se.

„Nebráním se trojce,“ pokrčila rameny a opřela se o recepční pult. „Taky bys neměla.“

„Nech mě nám zajistit pokoj,“ švihla jsem po ní pohledem.

„Jasně,“ zvedla ruce na znamení porážky. „Vidíš ten bar támhle? Tam budu, až to všechno zařídíš.“

„Dobry večer,“ usmála jsem se na recepční a předala jí pasy. „Jmenuji se Tate Winslowová.“

„Dobry večer,“ oplatila mi mladá žena úsměv. „Hned se podívám, vydržte.“

Čekala jsem dost netrpělivě na to, až mě najde v systému, a rozhlédla se po mramorové hale, která křičela luxusem a mayskými sochami.

„Omlouvám se, slečno, ale nemám vás tu,“ vyrušil mě její hlas.

„Prosím?“ nechápala jsem.

„Nemám vás v systému.“

Zamračila jsem se a nehty poklepala o skleněnou desku. „Ach, jasně. Zkuste Tate Reynoldsovou.“

„Reynoldsová, ano, už to vidím. Líbánkové apartmá,“ řekla spokojeně.

Stiskla jsem si kořen nosu a zatlačila silněji, abych nezačala křičet. „Víte, plány se změnilly. Stejně jako druhý host na pokoji. Ta žena támhle u baru je moje kamarádka, která tam bude se mnou. Je možné vyměnit můj líbánkový pokoj za nějaký obyčejný?“

„Problém by to jistě nebyl, ale jste si jistá, že chcete vyměnit to nádherné apartmá se soukromou vířivkou za obyčejný pokoj?“ pozvedla obočí.

„Když to podáte takhle, tak vlastně nechci,“ ušklíbla jsem se.

„Lahve se šampaňským se vám chladí v miniledniče. Přístup do soukromého bazénu máte přímo z terasy, ale pokud mohu být tak smělá, jestliže tu nejste v páru, doporučuji zajít si k baru na hlavní pláži. Věřte, že lepší show, muže a pití jste ještě nezažila,“